

ORDINO NAUJIENOS IŠ LIETUVOS IR PASAULIO

Dalijamės džiaugsminga naujiena! Kaip pagrindinis kalbėtojas į gegužės 9 d. Kauno šv. Jurgio konvente vyksiantį **XIV Nacionalinį ugdymo seminarą** iš Romos atvyks generalinis dvasinis asistentas br. kun. Stefan Acatrinei OFM Conv.

Vasario 8 d. Mažesniųjų brolių konventualų ordino Lenkijos Šv. Maksimilijono Marijos Kolbės provincijos ministras br. Wojciech Kulig OFM Conv oficialiai paskelbs apie **Medininkų šv. Kazimiero brolijos kanoninį steigimą**. Šv. Mišios vyks 9 val. Medininkų bažnyčioje. Naująją OFS broliją sudaro 5 nariai, kurie amžinuosius įžadus davė 2025 m. lapkričio 23 dieną. Palydėkime juos savo malda!

FRATELLI TUTTI knygų klubas laukia visų pasauliečių pranciškonų – tiek ugdytojų, tiek profesų, o ypač neseniai davusių įžadus, naujokų ir kandidatų. 8 sesijų metu aptarsime savarankiškai perskaitytus popiežiaus Pranciškaus enciklikos apie brolybę ir socialinę draugystę skyrius. Klubą moderuoja nacionalinė ugdymo magistrė Kristina Petrutytė OFS. Susitikimai vyksta nuotoliniu būdu, kartą per mėnesį – sekmadienį, 18 val. (artimiausias – vasario 22 dieną). Zoom nuorodą gaus tik užsiregistravę klubo nariai. [Registracijos forma](#)

Pirmaisiais mėnesių sekmadieniais, 17 val., Šv. Klaros seserų vienuolyne Kretingoje vyksta **Pranciškoniškosios šeimos atgailos vakarai**, kurių metu meldžiamės Pranciškoniškosios šeimos Lietuvoje vyresniųjų intencijomis.

Kasdien, 20 val., per Zoom – **Maldos skydas už Ukrainą**. Nuo pat karo pradžios meldžiamės rožinio maldą už Viešpaties pergalę Ukrainoje ir visų mūsų širdyse. [Zoom prisijungimo nuoroda](#).

Artimiausi nacionaliniai renginiai: OFS dvasinių asistentų susitikimas (vasario 7 d. Klaipėdoje), Praktinis ugdymo kursas vietinių brolių taryboms (kovo 7 d. nuotoliniu būdu), Rekolekcijos OFS brolių naujokams (balandžio 18-19 d. Pauliuose), XIV Nacionalinis ugdymo seminaras (gegužės 9 d. Kaune).

MALDOS INTENCIJOS

Šventojo Tėvo Leono XIV: Už NEPAGYDOMOMIS LIGOMIS SERGANČIUS VAIKUS. Melskimės, kad nepagydomomis ligomis sergantys vaikai ir jų šeimos gautų reikiamos medicininės pagalbos ir palaikymo, kad neprarastų jėgų ir vilties.

Pasauliečių pranciškonų ordino: Už Urugvajaus ir Pietų Afrikos Respublikos nacionalines brolijas. Už naujus pašaukimus į OFS. „Tėve mūsų...“

Už Lietuvos pranciškoniškojo jaunimo brolijos atgimimą iš Dvasios.

KONTAKTAI:

Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordinas | Secular Franciscan Order in Lithuania
Vilniaus 2A, LT-97125 Kretinga, Lietuva; i.k.192084542; a/s LT287044060003604017
ofs@ofs.lt (Nacionalinė taryba), ofs.lietuvoje@gmail.com (Sekretoriatas); www.ofs.lt; Facebook @ofs.lt

Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordino Nacionalinė taryba:

Nacionalinė ministrė Jogilė Teresa Ramonaitė OFS (+370 671 73870; jogileteresa@yahoo.com)
Nacionalinė viceministrė Nijolė Raudytė OFS (+370 618 10454; nijole.raudyte@gmail.com)
Nacionalinė ugdymo magistrė Kristina Petrutytė OFS (+370 652 83698; petrutyte@gmail.com)
Nacionalinis sekretorius diak. Nerijus Čapas OFS (8 699 13671; nerijus.capas@gmail.com)
Nacionalinis ekonomas Romualdas Ulonas OFS (+370 608 87828; ulonas@gmail.com)
CIOFS narė ir nacionalinė broliška vadovė Virginija Mickutė OFS (+370 682 18060; virginija.mickute@gmail.com)
Nacionalinis dvasinis asistentas br. kun. Antanas Grabnickas OFM (+370 680 25115; antanas3@outlook.com)
Nacionalinis dvasinis asistentas br. kun. Piotr Strocen OFM Conv (+370 601 74406; piotrstrocen@tlen.pl)

Pradėkime iš naujo, broliai!

Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordino
UGDYMO MĖNRAŠTIS Nr. 147 (2026 m. vasaris)

Ugdymo tema: PROFESIJA AR ĮŽADAI? APIE TIKSLŲ PASAULIEČIŲ PRANCIŠKONŲ ĮSIPAREIGOJIMO ĮVARDIJIMĄ

Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordino bendruomenėse daugiau nei tris dešimtmečius „iškilmingas bažnytinis aktas, kuriuo kandidatas, atmindamas iš Kristaus gautą pašaukimą, atnaujina Krikšto pažadus ir viešai patvirtina savo asmeninį įsipareigojimą gyventi Evangelija pasaulyje, sekdamas Pranciškaus pavyzdžiu ir laikydamasis OFS Regulos“ (GK 42 str. 1 d.) vadinamas „įžadais“. Šis terminas tapo įprastas, daugeliui suprantamas ir lydintis gilią asmeninę dvasinę patirtį. Tačiau brandžiai apmąstant savo pašaukimą, OFS tapatybę ir vietą Bažnyčioje, vis dažniau kyla klausimas: ar šis terminas iš tiesų tiksliai atspindi tai, ką mes darome?

Šio straipsnio tikslas nėra kritikuoti ar paneigti per pastaruosius dešimtmečius Lietuvoje susiformavusią praktiką. Priešingai – tai broliškas kvietimas iš naujo apmąstyti terminiją ir, remiantis Bažnyčios teise, OFS dokumentais bei istorine tradicija, sugrįžti prie tikslaus, autentiško ir Katalikų Bažnyčioje bei Pasauliečių pranciškonų ordine visuotinai naudojamo termino – „profesija“.

Istorinė tradicija: profesija kaip pasaulietiško Ordino kelias

Nuo pat pasauliečių pranciškonų judėjimo pradžios jų įsipareigojimas buvo vadinamas profesija (lot. *professio*). Tai liudija 1221 m. popiežiaus Honorijaus III Regula „*Memoriale Propositi*“, 1289 m. popiežiaus Mikalojaus IV Regula „*Supra Montem*“, 1883 m. popiežiaus Leono XIII Regula „*Misericors Dei Filius*“ ir dabar galiojanti 1978 m. popiežiaus Pauliaus VI Regula „*Seraphicus Patriarcha*“, senieji ir dabar galiojantys dokumentai – Generalinės Konstitucijos, Apeigynai, ugdymo vadovai ir Ordino praktika. Profesija visada reiškė viešą, sąmoningą ir Bažnyčios pripažintą Evangelijos gyvenimo formos pasirinkimą, gyvenamą pasaulyje pagal šv. Pranciškaus charizmą.

Svarbu pabrėžti, kad net tada, kai pasauliečiai pranciškonai buvo vadinami Trečiuoju ordinu, jų profesija niekada nebuvo tapatinama su vienuoline profesija. Tai visada buvo pasaulietiškas įsipareigojimas – gyvenimas šeimoje, darbe, visuomenėje, nepalikant savo luomo ar socialinių pareigų.

Po Vatikano II Susirinkimo ši tapatybė buvo dar aiškiau pabrėžta: OFS apibrėžiamas kaip autentiškas, savitas ir pilnavertis pasaulietinis Ordinas, o profesija – kaip jo narių gyvenimo pagrindas. OFS Regula aiškiai kalba apie brolius ir seseris, kurie viešai įsipareigoja gyventi Evangelija pagal šią Regulą (plg. OFS Regula 2, 6, 23). Šis įsipareigojimas nėra laikinas ar simbolinis – jis yra viso gyvenimo kryptis, apimanti asmeninį, šeimos, profesinį ir visuomeninį gyvenimą.

Kanonų teisės požiūris: profesija ir vienuoliniai įžadai

Katalikų Bažnyčios Kanonų teisės kodeksas aiškiai skiria pasauliečių ir pašvęstojo gyvenimo institutus. Pagal kan. 207 ir 573, pašvęstojo gyvenimo institutams priklausantys asmenys per viešus įžadus (lot. *votum*) įsipareigoja laikytis trijų evangelinių patarimų – skaistumo, neturto ir paklusnumo. Šie vienuoliniai įžadai sudaro konsekruatą gyvenimo būdą ir keičia asmens kanoninę būklę.

Vienuolinė profesija, kaip nurodo kan. 654, neatsiejama nuo šių įžadų. Tuo tarpu pasauliečiai pranciškonai nėra pašvęstojo gyvenimo institutų nariai ir neduoda vienuolinių įžadų. Todėl jų profesija kanoniškai negali būti tapatinama su įžadais, nes jai trūksta esminių elementų, apibrėžiančių vienuolinę profesiją.

OFS Generalinės Konstitucijos: aiškus ir nuoseklus mokymas

Visi OFS dokumentai nuosekliai vartoja terminą „profesija“. OFS Generalinės konstitucijos apibrėžia ją kaip esminį pasauliečių pranciškonų įsipareigojimą (plg. 3, 8, 17, 37, 41–42 ir kt. str.). Profesija įtraukia asmenį į Ordiną ir suteikia jam pilnateisio nario statusą, išlaikant pasaulietinę būklę.

OFS Generalinės Konstitucijos taip pat aiškiai atskiria profesiją nuo privačių įžadų. Kai kurie OFS nariai, asmeniškai ir laisvai, gali duoti privačius įžadus, dažniausiai skaistumo, tačiau tai nėra privaloma ir nėra profesijos dalis (plg. OFS GK 36 str.). Šis atskyrimas dar kartą patvirtina, kad profesija nėra ir negali būti laikoma įžadais.

Apeigynas: liturginis ir bažnytinis tikslumas

OFS Apeigynas kalba apie profesijos apeigas, kurios yra viešos, iškilmingos ir atliekamos Bažnyčios bendruomenės akivaizdoje. Profesija priimama Ordino vardu, tačiau ji nekeičia profeso pasaulietinės būklės. Tai atspindi ypatingą pusiausvyrą tarp iškilmingo bažnytinio veiksmo ir kasdienio pasaulietinio gyvenimo.

„Profesas“: ugdymo kelio ir tapatybės terminas

Ir lietuviškoje OFS terminijoje galutinį įsipareigojimą davęs narys vadinamas profesu. Šis terminas jau yra nuosekliai vartojamas Ordino gyvenime ir aiškiai siejasi su profesijos sąvoka. Kalbėdami apie kandidatus, naujokus ir profesus, nusakome ne tik ugdymo etapus, bet ir augimą atsakomybėje bei priklausyme Ordinui.

Terminas „profesas“ padeda aiškiau suvokti OFS profesijos esmę: tai brandus, viešas ir visam gyvenimui skirtas įsipareigojimas gyventi Evangelija pasaulyje, išliekiant pasauliečiu ir aktyviai dalyvaujant Bažnyčios bei visuomenės gyvenime.

OFS – vienintelis pasaulietinis Ordinas

OFS yra vienintelis pasaulietinis Ordinas Bažnyčioje. Tai išskirtinis pašaukimas, reikalaujantis gilaus dvasinio įsipareigojimo, tačiau neatskiriantis nuo šeimos, darbo ar visuomenės. Mūsų profesija yra iškilminga ir svarbi, bet ji nėra vienuolinė – ir neturi tokia būti. Pasauliečių pranciškonų profesija įtraukia asmenį į Pranciškoniškąją šeimą, suteikia jam aiškią dvasinę priklausomybę ir brolišką bendrystę, kuri peržengia vietinės brolijos ribas ir apima visą Ordiną bei Bažnyčią. Tai nėra vien formalus narystės aktas, bet gyvas ryšys su šv. Pranciškaus charizma, jo gyvenimo būdu ir evangeliniu radikalumu. Kartu profesija reikalauja nuolatinio atsivertimo ir ištikimybės – ne vien pradinio entuziazmo, bet kasdienio apsisprendi-

mo gyventi Evangelija konkrečiose gyvenimo aplinkybėse, augant maldoje, brolystėje ir tarnystėje.

Tačiau būtent dėl šio profesijos rimtumo ir iškilmingumo neturime manyti ar leisti sau būti laikomiems vienuoliais. Pasauliečiai pranciškonai nėra pašaukti palikti pasaulio – priešingai, jie yra siunčiami į jį. Mes gyvename šeimose, dirbame savo profesinius darbus, prisiimame socialines ir pilietines pareigas, dalijamės kasdieniais žmonių rūpesčiais ir džiaugsmiais. Ir būtent šioje tikrovėje, neatsitraukdami nuo pasaulio, bet jame išsiskynę, gyvename savo pranciškonišką pašaukimą, liudydami Evangeliją paprastu, nuosekliu ir atsakingu gyvenimu.

Vietoj išvadų

Šiuolaikinėje Bažnyčioje, ypač po Vatikano II Susirinkimo, vis labiau išryškėja pasauliečių pašaukimo vertė ir atsakomybė. Bažnyčia aiškiai moko, kad pasauliečiai nėra „antrojo plano“ tikintieji ar dvasinio gyvenimo stebėtojai, bet pilnaverčiai jos misijos dalyviai, pašaukti evangelizuoti pačias pasaulio struktūras iš vidaus – šeimoje, kultūroje, ekonomikoje, politikoje, socialiniame gyvenime. Būtent šiame kontekste pasauliečių pranciškonų profesija atsiskleidžia kaip ypatingai aktuali ir pranašiška pašaukimo forma.

Vartodami tikslų terminą „profesija“, mes aiškiai liudijame, kad mūsų kelias nėra kompromisas tarp pasaulio ir vienuolystės, bet savitas, brandus ir Bažnyčios pripažintas Evangelijos gyvenimo būdas. Tai padeda išvengti tiek nesusipratimų Bažnyčios viduje, tiek netikslų lūkesčių visuomenėje, kur pasauliečių pranciškonų tapatybė kartais klaidingai suvokiama kaip „beveik vienuolinė“. Tikslus įvardijimas saugo ir patį Ordiną nuo savotiško klerikalizacijos ar vienuolizacijos pavojaus, kuris gali nepastebimai silpninti pasaulietiško liudijimo jėgą.

Profesijos sąvoka taip pat ugdo brandesnę atsakomybės jausmą. Ji pabrėžia, kad pranciškoniškas gyvenimas pasaulyje nėra paremtas ypatingu statusu ar išoriniu atskyrimu, bet vidiniu apsisprendimu kasdien gyventi Evangeliją konkrečiose, kartais sudėtingose ir dviprasmiškose situacijose. Profesija kviečia ne pabėgti nuo pasaulio, bet jį perkeisti – kantriai, tyliai ir ištikimai, sekant Nukryžiuotojo Kristaus pėdomis, kaip tai darė šv. Pranciškus.

Todėl grįžimas prie termino „profesija“ gali tapti ir pastoraciniu atsinaujinimo impulsu. Jis padeda aiškiau formuoti kandidatų ugdymą, stiprina profesų savivoką ir leidžia drąsiau pristatyti OFS pašaukimą Bažnyčios ir visuomenės akivaizdoje. Tai kvietimas ne atsakyti gyvos dvasinės patirties, kurią daugelis sieja su žodžiu „įžadai“, bet ją giliau išsiskynyti autentiškoje pranciškoniškoje ir bažnytinėje tradicijoje.

Galiausiai, profesija primena, kad mūsų ištikimybė nėra vien praėityje atliktas iškilmingas veiksmas. Tai kasdien atnaujinamas „taip“ Kristui – šeimoje, darbe, broliškoje bendruomenėje, visuomenėje ir Bažnyčioje. Galbūt būtent šiandien, kai pasauliui taip trūksta nuoseklus, paprasto ir patikimo Evangelijos liudijimo, pasauliečių pranciškonų profesija gali suspindėti nauju aiškumu ir galia – kaip tylus, bet tvirtas ženklas, kad šventumas yra įmanomas ir reikalingas būtent čia, pasaulio širdyje.

Parengė Jogilė Teresa Ramonaitė OFS ir diak. Nerijus Čapas OFS